

בא ראה מה פתוב, ונח בן שש מאות שנה וגו'. וכי למה בא החשבון הזה למנות? אלא אלו לא היה נח בן שש מאות שנה, לא יכנס לתבה ולא יתחבר עמה. כיון שהשתלם בשש מאות שנה, אז התחבר עמה.

ועל כן, מיום שהשתלם חטאם של בני העולם, חכה להם הקדוש ברוך הוא עד שהשתלם נח בשש מאות שנה, ונשלמה דרגתו כראוי והיה צדיק שלם, ואז נכנס לתבה. והכל כמו שלמעלה.

ונח בן שש מאות שנה, כמו שאמרנו. ולכן לא נאמר כבן שש מאות שנה [ר"א כנגד ששת צדרי העולם]. עוד פתח ואמר, ואני הנני מביא את המבול מים. מה הטעם הנני כיון שאמר ואני? אלא אני, אנכי, [הנני] - הכל זה דבר אחד.

בא ראה, בכל מקום אני נעשה גוף לגשמה, ודאי שמקבלת ממה שלמעלה, ולכן נרמז באות הברית, שכתוב אני הנה בריתי אפך. אני שקיימת בגלוי מזמנת לדעת, אני כפסא למה שלמעלה, אני שעושה נקמות לדורי דורות. ואני - כולל זכר ונקבה כאחד. אחר כך נרשם לבדו, שהזדמן לעשות דין. הנני. מביא את המבול מים.

כיון שאמר מביא את המבול, לא ידענו שהוא מים? אלא את המבול, לרבות מלאך המות. שאף על גב שהיו מים, המשחית [להשחית בהם] [היה] הולך בעולם להשמיד באותם המים. אני ה' - כך שנינו, נאמן אני לשלם שכר טוב לצדיקים ולהפרע מהרשעים. ולכן הבטיח להם הפסוק לצדיקים באני, לשלם שכר טוב שלהם לעולם הבא. ואים

תא חזי, מה כתיב ונח בן שש מאות שנה וגו'. וכי אמאי אתא חושבנא דא למנני. אלא אילו לא היה נח בן שש מאות שנה לא ייעול לתיבותא ולא יתחבר בהדה. כיון דאשתלים בשש מאות שנה כדיון אתחבר בהדה.

ועל דא מן יומא דאשתלים חובייהו דבני עלמא אוריף לון קדשא בריף הוא עד דאשתלים נח בשש מאות שנה ואשתלים דרגיה פדקא יאות והוה צדיק שלים. וכדיון עאל לתיבותא. וכלא כגוונא דלעילא:

ונח בן שש מאות שנה כמה דאמרן. ובגניי כך לא אתמר כבן שש מאות שנה. [ר"א ל"ג לקביל שית ספרין דעלמא]. תו פתח ואמר ואני הנני מביא את המבול מים. מאי טעמא הנני כיון דאמר ואני. אלא אני אנכי [ר"א הנני] כלא מלה חדא היא.

תא חזי, בכל אתר אני אתעביד גופא לנשמתא ודאי דמקבלא ממה דלעילא. ובגין כך אתרמיז באת קיימא דכתיב אני הנה בריתי אפך. אני דקיימא באתגליתא מזומנת למנדע. אני כרסיא למה דלעילא. אני דעבידנא נוקמין לדרי דרין. ואני כליל דכר ונוקבא פחדא. לבתר אתרשים בלחודוי דאזדמן למעבד דינא. הנני. מביא את המבול מים.

כיון דאמר מביא את המבול לא ידענא דאיהו מים. אלא את המבול לאסגאה מלאך המות, דאף על גב דמאי הוו. מחבלא (לחבלא בהון) [ר"א הנה] אזיל בעלמא לשיצאה באנון מיון. אני יי, הכי תנינן נאמן אנא לשלמא אגר טב לצדיקיא ולא תפרע מרשיעיא. ובגין כך אבטח לון קרא לצדיקיא באני לשלמא אגר טב

מרשיעיא. ובגין כך אבטח לון קרא לצדיקיא באני לשלמא אגר טב

דְּלֵהוֹן לְעֶלְמָא דְאַתִּי. וְאַגְזִים לְרִשְׁיַעֲיָא  
לְאַתְפָּרַע מִנִּיּהוּ לְעֶלְמָא דְאַתִּי בְּאַנִּי.

לְשַׁחַת כָּל בְּשָׂר. כְּמָה דְאוֹקִימָנָא דְדָא הוּא  
מִחֻבְלָא דְעֶלְמָא. וְעַל דָּא כְּתִיב, (שמות יב)  
וְלֹא יִתֵּן הַמִּשְׁחִית לְבָא אֶל בְּתִיכֶם לְנִגּוֹף. וְדָא  
הוּא לְשַׁחַת כָּל בְּשָׂר מִסְטָרָא דְקִין כָּל בְּשָׂר בָּא  
לְפָנֵי. דְהָא כִּיּוֹן דְמִטָּא זְמָנָא דְאוֹרִיף לִוֵּן  
קְדָשָׁא בְרוּף הוּא (ד"א ל"ג וְאוֹרִיף לִוֵּן) עַד דְאַשְׁלִים נַח  
לְשֵׁשׁ מֵאוֹת שָׁנָה כְּדִין לְשַׁחַת כָּל בְּשָׂר. אָמַר  
הֵכִי אוֹלִיפְנָא מִשְׁמִיָּה דְרַבִּי יִצְחָק (כ"א בְּרַבִּי יוֹסִי  
מְחוֹזָא) דְאָמַר לֵן (כ"א הָא דְאָמַרִי לְכוּן).

פְּתַח וְאָמַר, (ישעיה לח) אֲמַרְתִּי לֹא אֲרָאָה יְהוָה יְהוָה  
בְּאַרְצֵן הַחַיִּים לֹא אֲבִיט אָדָם עוֹד עִם  
יוֹשְׁבֵי חֲדָל. אֲמַרְתִּי לֹא אֲרָאָה יְהוָה, כְּמָה  
אַטִּימִין אַנוּן בְּנֵי נֶשֶׁא דְלֹא יִדְעִין וְלֹא מִשְׁגִּיחִין  
בְּמַלְי דְאוֹרִיָּתָא, אֶלָּא מִסְתַּפְּלִי בְּמַלּוּי דְעֶלְמָא  
וְאַתְנַשִּׁי מִנִּיּהוּ רוּחָא דְחֻכְמָתָא.

דְּכַד בַּר נֶשֶׁ אֶסְתַּלַּק מֵהָאֵי עֶלְמָא וְיְהִיב  
חוּשְׁבָנָא לְמֵאֲרִיָּה מִכָּל מַה דְעֵבַד בְּהָאֵי  
עֶלְמָא בְּעוֹד דְאִיְהוּ קָאִים רוּחָא וְגוּפָא כְּחֲדָא  
וְחַמִּי מַה דְחַמִּי, עַד דְאַזִּיל לְהֵוּא עֶלְמָא וּפְגַע  
לִיָּה לְאָדָם הָרֵאשׁוֹן יִתִּיב לְתַרְעָא דְגַנְתָּא דְעֵדָן  
לְמַחְמֵי כָּל אַנוּן דְנִטְרוּ פְקוּדֵי דְמֵאֲרִיְהוֹן וְחֲדֵי  
בְהוּ.

וְכַמָּה צְדִיקָא סְתַרְנִיָּה דְאָדָם. אַנוּן דְאַתְמַנְעוּ  
מֵאַרְחָא דְגִיְהִנָּם וְסִטוּ לְגַבֵּי אַרְחָא דְגֵן  
עֵדֶן. וְאַלִּין אַקְרוּן יוֹשְׁבֵי חֲדָל. וְלֹא כְּתִיב  
יוֹשְׁבֵי חֲדָל. בְּגִין דְלֹא הוּוּ כְּמוּ חוּלְדָּה דְגִרְרָא  
וּמִנְחָא וְלֹא יִדְעָא לְמָאן שְׂבָקָא. אֶלָּא יוֹשְׁבֵי  
חֲדָל. כְּמָה דְאַתְ אָמַר, (ישעיה ב) חֲדָלוּ לָכֶם מִן  
הָאָדָם וְגו' (אֶלָּא יוֹשְׁבֵי חֲדָל) דְאַתְמַנְעוּ לִוֵּן מֵאַרְחָא  
דְגִיְהִנָּם. וְאַתְקִיפוּ בְּהוּ לְאַעְלָא לְהוּ בְּגַנְתָּא  
דְעֵדֶן.

לְרִשְׁעִים לְהַפְרַע מֵהֶם לְעוֹלָם  
הֵבֵא בְּאַנִּי.

לְשַׁחַת כָּל בְּשָׂר - כְּמוּ  
שְׁהַעֲמַדְנוּ, שְׁזָהוּ הַמִּשְׁחִית שֶׁל  
הָעוֹלָם, וְעַל זֶה כְּתוּב (שמות יב)  
וְלֹא יִתֵּן הַמִּשְׁחִית לְבָא אֶל  
בְּתִיכֶם לְנִגּוֹף. וְזֶה הוּא לְשַׁחַת  
כָּל בְּשָׂר, מִצַּד שֶׁל קִין כָּל בְּשָׂר  
בָּא לְפָנֵי. שְׁהֵרִי כִּיּוֹן שְׁהַגִּיעַ זְמַן  
שְׁחִפָּה לְהֶם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּף הוּא  
[ד"א וְחִפָּה לְהֶם] עַד שְׁהַשְׁלִים נַח  
לְשֵׁשׁ מֵאוֹת שָׁנָה, אִזּוּ לְשַׁחַת כָּל  
בְּשָׂר. אָמַר, כְּפוּ לְמַדְנוּ מִשְׁמוּ  
שֶׁל רַבִּי יִצְחָק [כ"א בְּרַבִּי יוֹסִי מְחוֹזָא],  
שְׂאֵמַר לְנוּ, [כ"א זֶה שְׂאֵמַרְתִּי לָכֶם].

פְּתַח וְאָמַר, (ישעיה לח) אֲמַרְתִּי לֹא  
אֲרָאָה יְהוָה יְהוָה בְּאַרְצֵן הַחַיִּים לֹא  
אֲבִיט אָדָם עוֹד עִם יוֹשְׁבֵי חֲדָל.  
אֲמַרְתִּי לֹא אֲרָאָה יְהוָה, כְּמָה  
אַטוּמִים הֵם בְּנֵי אָדָם שֶׁלֹּא  
יודעים וְלֹא מִשְׁגִּיחִים בְּדַבְּרֵי  
הַתּוֹרָה, אֶלָּא מִסְתַּפְּלִים בְּדַבְּרֵי  
הָעוֹלָם וְנִשְׁפַּחַת מֵהֶם רוּחַ  
חֻכְמָה.

שְׂבִשְׂאָדָם מִסְתַּלַּק מֵהָעוֹלָם  
הַזֶּה וְנוֹתֵן חִשְׁבוֹן לְרַבּוֹנוּ מִכָּל  
מַה שְׁעָשָׂה בְּעוֹלָם הַזֶּה בְּעוֹד  
שֶׁהוּא קָיָם רוּחַ וְגוּף כְּאַחַד,  
וְרוּאָה מַה שְׂרוּאָה, עַד שְׁהוֹלֵף  
לְאוֹתוֹ עוֹלָם וּפּוֹגֵשׁ בְּאָדָם  
הָרֵאשׁוֹן יוֹשֵׁב בְּשַׁעַר גֵּן עֵדֶן  
לְרֵאוֹת כָּל אוֹתָם שְׂשִׁמְרוּ אֵת  
מִצְוֹת רַבּוֹנָם וְשִׁמַּח בָּהֶם.

וְכַמָּה צְדִיקִים סְבִיב אָדָם. אֵלוּ  
שְׁנַמְנַעוּ מִדְּרָף הַגִּיְהִנָּם וְסִטוּ  
לְדְרָף גֵּן הָעֵדֶן, וְאַלְהָ נִקְרְאִים  
יוֹשְׁבֵי חֲדָל. וְלֹא כְּתוּב יוֹשְׁבֵי  
חֲדָל, כִּי אֵינָם כְּמוּ חֲלָדָה  
שְׂגוֹרֶרֶת וּמִנִּיחָה וְלֹא יודעת לְמִי  
מִנִּיחָה, אֶלָּא יוֹשְׁבֵי חֲדָל, כְּמוּ  
שְׂנַאֲמַר (שם ב) חֲדָלוּ לָכֶם מִן  
הָאָדָם וְגו', [אֶלָּא יוֹשְׁבֵי חֲדָל] שְׁנַמְנַעוּ  
מִדְּרָף הַגִּיְהִנָּם, וְהִחְזִיקוּ בָהֶם  
לְהַכְנִיסָם בְּגֵן עֵדֶן.